

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1847/2019
06.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле АА из ... чији је пуномоћник Никола Стошић адвокат из ..., против тужених Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање Београд – Филијала у Врању и Републике Србије, чији је законски заступник Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради својине и права трајног коришћења, одлучујући о ревизији тужене Републике Србије изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2464/18 од 19.12.2018. године, у седници већа одржаној 06.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене Републике Србије изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2464/18 од 19.12.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене Републике Србије изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2464/18 од 19.12.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1619/17 од 15.01.2018. године, ставом првим изреке, утврђено је према туженима да је тужилца власник породичне стамбене зграде (стана) који се налази на наведеној адреси у ... и носилац права трајног коришћења плаца који служи редовној употреби зграде на кп.бр. .. из листа непокретности бр. .. КО ..., све у укупној површини од 478 м², па се налаже туженима да ово право признају тужилци и омогуће јој упис исте код надлежног органа. Ставом другим изреке је одбијен као неоснован приговор апсолутне ненадлежности тог суда, а ставом трећим изреке су обавезани тужени да тужилци на име трошкова парничног поступка солидарно исплате износ од 120.100,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж 2464/18 од 19.12.2018. године одбио као неосновану жалбу тужене Републике Србије и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужена Република Србија је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужила је доставила одговор на ревизију.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14 – у даљем тексту: ЗПП).

Применом члана 404. став 1. ЗПП посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

У конкретном случају, правноснажном пресудом је усвојен тужбени захтев и утврђено је да је тужила власник породичне стамбене зграде по основу наслеђа иза смрти супруга, као и да је носилац права трајног коришћења плаца који служи редовној употреби зграде на предметној парцели по основу одредбе члана 35. Закона о грађевинском земљишту. Врховни касациони суд налази да према утврђеном чињеничном стању, нема потребе да се размотре правна питања од општег интереса нити правна питања у интересу равноправности грађана, а није потребно ново тумачење права, нити уједначавање судске праксе јер побијена пресуда не одступа од уједначене судске праксе Врховног касационог суда.

Из изнетих разлога, на основу члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Новелираном одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 22.04.2013. године са означеном вредношћу предмета спора износом од 500.000,00 динара, који је унет и у увод првостепене пресуде.

Како означена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, изјављена ревизија није дозвољена.

На основу изнетих разлога је применом члана 413. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

Одлука о захтеву тужиље за накнаду трошкова поступка, садржана у ставу трећем изреке, донета је применом члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП, јер по оцени Врховног касационог суда, трошкови одговора на ревизију нису били нужни за вођење ове парнице.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић